

Lilla stöldligan

Jag heter Eva Krebs och jag ska berätta vem jag är.

När jag var åtta år flyttade jag ensam in på Barnhuset vid Drottninggatan, här i Stockholm. Eller själv och själv, det fanns ju andra barn där men mina föräldrar följde inte med.

Barnhuset var ett stort hus med många rum. Hit kom vi som inte hade någon som tog hand om oss. Vi sov i stora salar om nätterna och gick i skolan på dagarna. Läraren var väldigt sträng.

Vi åt alltid samma mat. Mest gröt och kål. Men på julafton fick vi en morot. Men aldrig godis eller socker.

Som tur var hade jag lärt känna ett par flickor i min ålder. Anna och Margareta. Båda hade långt ljust hår, medan mitt var mörkt och kort. Vi hade alltid likadana gula klänningar, för det hade alla flickor på Barnhuset. Vi lekte och hade väldigt roligt ihop.

När vi inte sov eller gick i skolan var vi tvungna att städa. Och för att kunna städa överallt fick vi använda den stora nyckelknippan som hängde på en spik i hallen. På den fanns nycklar till alla rummen i huset.

En natt, när vår lärare låg och sov, hämtade vi nycklarna. Vi låste upp den tunga dörren som ledde till vår lärares rum. Där inne fick man inte vara, men ibland när dörren varit öppen hade vi sett en stor kista som stod längs väggen bredvid sängen.

Vi var så nyfikna på vad den innehöll. Tysta som möss smög vi in i rummet och fram till kistan. Vår lärare snarkade jättehögt. Försiktigt, så tysta vi kunde, öppnade vi kistan för att se vad som låg däri.

Det var mest kläder. Men också en liten väska. Och i väskan låg det pengar. Jag vet vad du tänker, du kan kalla mig tjuv om du vill. Vi tog både pengar och kläder. Läraren skulle ändå aldrig få veta vem som hade tagit dem. Det kunde ju vara vem som helst.

Men dagen efter hittade läraren ett par strumpor vi tagit, under madrassen i min kompis säng. Och pengarna vi tagit låg under min kudde. Läraren var alldeles röd i ansiktet. "Hur vågar ni?" väste han mellan tänderna. "Nu hämtar jag inspektören." Han låste dörren till sovsalen när han gick.

Jag och mina vänner såg på varandra, vi var lite rädda. Inspektören, det var ju Barnhusets polis. Och vi var inlåsta. Men fönstren var inte låsta, så vi hämtade en stol, öppnade fönstret och tittade ut. Sovsalen låg på första våningen så det var inte så långt ner.

Vi hoppade ut. Först Anna, sen Margareta och sist jag. Men vart skulle vi ta vägen? Det var ju nästan kväll och sent på hösten. Det skulle ju bli kallt och vi hade ingenstans att bo, förutom där på Barnhuset. Men efter att ha funderat en stund visste jag precis vart vi skulle.

Till sockerbagaren! För där fanns det ju en burk färgat socker som jag hade sett flera gånger när jag gått förbi. Det var godis, blanka rosa pärlor av sött socker. Den skulle bli vår. För vi var ju mästertjuvar. Och mästertjuvar ger sig inte.

Jag sa till de andra barnen att stanna utanför medan jag gick in.

Sockerbagarens fru satt bakom disken och såg misstänksamt på mig. "Den där rör du inte", sa hon. "Jag ser på dig att du inte har några pengar, barnhusflicka."

Jag tittade bort mot henne och sa att det har jag visst och sträckte mig mot burken igen. "Bort med tassarna!" ropade sockerbagarens fru och reste sig.

Jag sprang snabbt ut till mina vänner på gatan och vi fortsatte tillsammans bort från butiken. Vi gömde oss bakom nästa hus. Där pustade vi ut och tittade på varandra. Vad skulle vi göra nu?

Då fick jag en idé, jag sa till de andra att vänta utanför Sockerbagaren. Men den här gången skulle jag åla in på mage, så att sockerbagarens fru inte såg mig. Det var en jättebra plan. Nästan platt mot det dammiga trägolvet drog jag mig långsamt framåt. Min klänning skulle bli smutsig, men det struntade jag i.

När jag var framme vid hyllan med det färgade sockret vred jag på huvudet och nickade till mina vänner utanför. De började skrika och låta. Sockerbagarens fru tittade ut för att se vad det var för oväsen. Och precis i det ögonblicket ställde jag mig upp och tog sockret från hyllan. Lika snabbt var jag på mage igen, och mina vänner slutade skrika.

Jag ålade ut genom dörren, sen ställde jag mig upp och vi sprang. Jag var så glad, äntligen var sockret vårt. Det vackra rosa sockret som jag tittat på så många gånger.

Jag öppnade burken och bad mina vänner sträcka ut sina händer. Jag hällde de rosa pärlorna i deras kupade nävar, lika mycket till Anna, Margareta och sist till mig själv. Jag smakade. Jag hade aldrig ätit nåt godare. Vi la resten av sockret i våra fickor.

Men vad skulle vi göra med glasburken? Den var ju bevismaterial! En bit bort såg jag en hästvagn komma åkandes och vagnen skramlade. Precis när den passerade kastade jag glasburken i marken. Kraschen hördes inte för att vagnen skramlade så högt. Vi hade lyckats. Trodde vi.

När vi kom tillbaka till Barnhuset hade vi glömt att vår lärare hämtat inspektören. Såklart hittade de sockret i våra fickor. Och såklart hade inspektören också sett de rosa kulorna genom sockerbagarens fönster.

Nu ska jag berätta, att den här historien inte slutar lyckligt. För på den tiden jag kommer ifrån var man inte alltid snäll mot barn. Och trots att det bara var lite färgat socker fick jag och de andra flickorna inte bo kvar på Barnhuset.

De låste in oss på Långholmens Spinnhus. Där fick vi inte gå ut, utan vi fick hela dagarna spinna ull till tråd som man skulle göra till kläder. Det var hårt arbete, men som tur var släppte de ut oss efter några månader och vi kom tillbaka till Allmänna barnhuset. Sen tjuvade vi aldrig mer.

Det var en spännande tid i mitt liv. Men jag kommer inte ihåg just vilken tid det var. Därför behöver jag din hjälp att hitta hem. Att hitta rätt i tiden! Titta på tidslinjen och se om du kan hitta några ledtrådar till var jag hör hemma.